

РЕШЕНИЕ

№ 952

гр. София, 14.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 22.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **5892** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 62 и сл. от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).
Образувано е по жалба на Р. К. Д.– изтърпяващ наказание "лишаване от свобода" в Затвора- [населено място] срещу Заповед № 4/17.05.2019 г. на Началника на Затвора- [населено място], с която е преместен от затворническо общежитие /ЗО/ "К. " в Затвора- [населено място]. Жалбоподателят счита оспорената заповед за немотивирана, противоречива, необоснована и съответно незаконосъобразна. Релевира, че същата е издадена в противоречие с разпоредбите на чл.62, ал.1, т.4 ЗИНЗС. Твърди, че му е било нарушено правото на защита, тъй като бил поставен в невъзможност да разбере съображенията за преместването му. Освен това за същото нарушение била издадена друга заповед №186/2019 г., от същия орган, с която му било наложено дисциплинарно наказание. Моли съда да отмени обжалваната заповед.
В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез процесуален представител поддържа жалбата. Жалбоподателят Д. моли да бъде отменена обжалваната заповед, за което излага аргументите си, както и такива развити в писмени бележки. Процесуалният му представител пледира за отмяна на оспорвания административен акт по съображения изложени в хода по същество и в подробни писмени бележки.
Ответникът– Началникът на Затвора- С., чрез процесуален представител оспорва жалбата. Излага доводи за законосъобразност на оспорваната заповед, аргументирайки се в тази насока. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в преклузивния срок, от лице адресат на акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл. 145 от АПК вр. с чл. 63, ал. 2 ЗИНЗС.

От фактическа страна:

На 03.05.2019 г. Началника на Затвора- [населено място] издал Заповед №Л-114/03.05.2019 г. /л.11/ относно извършване на проверка по сигнал от ГД „НП“. Със същата е разпоредено щателно претърсване на спалното помещение и работното място на л.св.Р. Д. и на останалите лишени от свобода, настанени там, както и на л.св. Д. да се извърши тест за употреба на ПАВ в СБАЛЛС.

Видно от докладна записка от 15.05.2019 г. /л.8-9/ на М. Д.- ИСДВР на 8-ма група, относно извършена проверка по преписка за претърсване във връзка със Заповед №Л 114/03.05.2019 г. на Началника на Затвора- [населено място], на 06.05.2019 г. на територията на ЗО „К.“ при извършено щателно претърсване на спалното помещение и работното място на л.св.Р. Д., А. Г. и Ю. С. били открити забранени вещи, иззети с Протокол №0783/06.05.2019 г. /л.22/. Със същата докладна записка е направено предложение за налагане на дисциплинарно наказание на основание чл.101, т.2 ЗИНЗС, вр. чл.100, ал.1 и ал.2, т.5 ЗИНЗС, за нарушение на чл.97, т.3 ЗИНЗС /за ползване на мобилен телефон/, както и предложение за преместването на Д. за доизтърпяване на наложеното му наказание на територията на затвора- [населено място].

Видно от медицинско направление /л.23/ тестът за наркотични вещества на Р. Д. е негативен.

С оспорената в настоящото производство Заповед № 4/17.05.2019 г., издадена от за началник на Затвора- [населено място], на основание чл.63, ал.1 ЗИНЗС, е разпоредено преместването на лишения от свобода Р. К. Д. от затворническо общежитие /ЗО/ "К. ", на територията на корпуса на Затвора- [населено място]. Със същата заповед е отменена Заповед №3/17.05.2019 г. /л.78/. В обжалваната Заповед № 4/17.05.2019 г. е посочено, че е издадена във връзка с докладна от ИСДВР М.Д. с вх. №1323/17.5.2019 г. относно ползване на неразрешена вещ- мобилен телефон от л.св. Д., както и предвид оперативни данни, определящи други важни съображения, визирани в чл.62, ал.1, т.4 ЗИНЗС по случая, както и възникнала несъвместимост с конкретни лишени от свобода и служители.

Със Заповед №186/21.05.2019 г., на за Началник на Затвора, потвърдена след оспорване по административен ред със Заповед №Л-2978/28.06.2019 г. на за Главен Директор в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/ на Р. Д. е наложено дисциплинарно наказание “Извънредно дежурство по поддържане на чистотата и хигиената за срок от 7 /седем/ дни“, на основание чл.101, т.2 ЗИНЗС, за нарушение на чл.97, т.3, вр.чл.100, ал.1 и ал.2, т.1 и т.5 ЗИНЗС /използвал мобилен телефон/.

По делото са представени и приети като доказателства документите, съдържащи се в преписката по издаването на обжалваната заповед, включително- Заповед №Л-126/13.05.2019 г. /л.26/; Протокол от 17.05.2019 г. /л.24,25/; докладни записки /л.10, 12,17, 21/; обяснения /л.13-15,19,20/, справки/л.97/; заповеди за награждаване на Д. /л.80-91/; декларации /л.110-112/. В съдебно заседание бе разпитан в качеството на свидетел П. Д., изготвил докладна записка /л.12/, който пресъздава извършеното под

негово ръководство претърсване на помещенията, съгласно заповедта, както и обстоятелствата, свързани с намерените забранени вещи. Свидетелят твърди, че са намерени и иззети вещи на л.св. Д., както и бил конвоиран в болница в затвора- [населено място], за извършване на тест за употреба на наркотични вещества. Св. Д. сочи още, че не може да даде конкретни характеристични данни за л.св. Д., но не е останал с лоши впечатления от лицето, както и заявява: „Не съм забелязал лицето Д. да е имало конфликти или неразбирателство с други лишени от свобода. Никой не е идвал да се оплаква от лицето Д.“

При така установената фактология съдът изведе следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.63, ал.1 ЗИНЗС „Лишените от свобода могат да бъдат премествани от затвор в затворническо общежитие от закрит тип, функциониращо като подразделение на затвора, и обратно със заповед на началника на затвора в случаите по чл. 62, ал. 1, т. 1, 4 и 5.“

От представената и приета като доказателство по делото Заповед №Л-126/13.05.2019 г. на Началник на Затвора в [населено място] е видно, че на основание чл. 15, ал. 1 ЗИНЗС, Началникът на Затвора в [населено място] е възложил на гл. инспектор Д. Т.- заместник- началник в затвора в [населено място] I-ва категория, да изпълнява функциите на Началник на затвора в [населено място] I-ва категория, на дата 17.05.2019 г., включително. С оглед изложеното, съдът приема, че оспорената Заповед № 4/17.05.2019 г. е издадена от материално компетентен орган, поради което и доводът на жалбоподателя в тази насока е неоснователен.

Разгледана по същество жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Обжалваната заповед е постановена при неспазване на нормативно установените изисквания за съдържание на акта и при неправилно приложение на материалния закон. Съображенията за това са следните:

По своята правна същност и по аргумент от нормата на чл. 63, ал. 1 от ЗИНЗС, обжалваната Заповед № 4/17.05.2019 г. представлява индивидуален административен акт. Като такъв същата следва да съответства на законово регламентирани формални изисквания досежно неговото съдържание. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт е необходимо да съдържа фактическите и правните основания за неговото издаване. Фактическите основания са конкретните факти, въз основа на които административният орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки за упражняване на предоставената му от закона компетентност. Според чл.63, ал.1 ЗИНЗС законово регламентирани основания за преместването на лишените от свобода от затвор в затворническо общежитие от закрит тип, функциониращо като подразделение на затвора, и обратно със заповед на началника на затвора, се съдържат в чл. 62, ал. 1, т. 1, 4 и 5 ЗИНЗС, а именно: при включване в обучения, в курсове за придобиване на специалност, за повишаване на квалификацията или за работа – при изявено желание от лишения от свобода /т.1/; по предложение на началника на затвора при възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служители или лишени от свобода - пострадали или близки на пострадалите от извършеното престъпление, или при наличието на други важни съображения, свързани с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода /т.4/; при необходимост с цел съобразяване с изискванията на чл. 43, ал. 4; в този случай се взема предвид и желанието на лишения от свобода /т.5/.

За да се счита изпълнено изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4, предл. първо от АПК,

заповедта следва да съдържа описание на онези обстоятелства, които имат значение на релевантни юридически факти и обосновават наличието на някоя от законово предвидените в условията на алтернативност материалноправни предпоставки по чл. 62, ал. 1, т. 1, т.4, т. 5 ЗИНЗС. В случая обективизираното в обстоятелствената част на оспорения акт като "мотиви" се свежда до това, че л.св. Д. ползвал неразрешена вещ-мобилен телефон, което се установявало от докладната записка на ИСДВР Д., както и „предвид оперативни данни, определящи други важни съображения, визирани в чл.62, ал.1, т.4 от ЗИНЗС по случая, както и възникнала несъвместимост с конкретни лишени от свобода и служители.“

Досежно ползването на неразрешена вещ /мобилен телефон/ следва да се подчертае, че в т.4 на чл.62, ал.1 ЗИНЗС законодателят не е предвидил такава хипотеза. Подобна хипотеза не е налице и в останалите алтернативни основания /т.1, т.5 на чл.62, ал.1 ЗИНЗС, предвид препращането, визирано в чл.63, ал.1 ЗИНЗС/. Предпоставките за преместване на лишеният от свобода в хипотезата на чл.63, ал.1, вр. чл.62, ал.1, т.4 ЗИНЗС, както бе посочено по-горе са: при възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служители или лишени от свобода-пострадали или близки на пострадалите от извършеното престъпление, или при наличието на други важни съображения, свързани с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода. Априори, сред тези основания не е предвидено ползването на мобилен телефон, поради което позоваването на това обстоятелство не може да послужи като годно основание за издаване на процесната заповед. Още повече, следва да се има предвид, че ползването на конкретната забранена вещ, съставляващо дисциплинарно нарушение е довело до издаване на заповед за налагане на дисциплинарно наказание /цитирана по-горе/, потвърдена по пътя на административния контрол.

На следващо място, посочването в заповедта на следното: „предвид оперативни данни, определящи други важни съображения, визирани в чл.62, ал.1, т.4 от ЗИНЗС по случая, както и възникнала несъвместимост с конкретни лишени от свобода и служители.“ всъщност съставлява пресъздаване на алтернативните законови основания за издаването на заповед за преместване без да носи абсолютно никаква яснота и конкретика в какво се изразяват тези „други важни съображения“, респ. каква несъвместимост и с кои конкретни лишени от свобода и служители. Следва да се подчертае, че такива данни не се съдържат не само в оспорвания индивидуален административен акт, но и в друг документ, цитиран в заповедта, включително в съдържанието на докладната записка на ИСДВ Д. с вх. №1323/17.05.2019 г. Последната докладна записка съдържа единствено данни относно открити и иззети вещи и тест за наркотици, но не и наличие на други обстоятелства, свързани с л.св. Д., които да налагат преместването му от ЗО „К.“ в Затвора- С., нито за конфликти с други лишени от свобода или служители. Напротив, в показанията си ДГН инспектор Д. сочи, че не е забелязал лицето Д. да е имало конфликти или неразбирателство с други лишени от свобода и че никой не се е оплаквал от него.

Съгласно разрешението, дадено с ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК, няма пречка мотивите да се съдържат в отделен документ, предхождащ постановяването на акта, в случая обаче не се установяват такива. Излагането на несъответни и неотнормирани мотиви като фактическо основание за издаването на заповедта, следва да бъде приравнено на липса на изискуемите се от закона мотиви, което обуславя извод за фактическа необоснованост на възприетото административно решение от гледна

точка на съществуването на релевантните юридически факти за постановяването на заповед за преместването на лишен от свобода от ЗО в затвор.

С оглед изложеното, Съдът приема, че съдържанието на обжалваната Заповед № 4/17.05.2019 г. не удовлетворява изискванията за мотивиране на акта като единство от фактически и правни основания, което съставлява съществено формално нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и съответно е основание по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК за отмяна на оспорения административен акт.

Съдът намира, че заповедта е издадена и в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон. Освен, че актът не е обоснован с наличието на фактически обстоятелства за разпореденото преместване на лишения от свобода от ЗО „К.“ в Затвора- [населено място], не са ангажирани каквито и да е било доказателства за съществуването на някоя от изброените в заповедта материално- правните предпоставки по чл. 62, ал. 1, т.4 ЗИНЗС- „оперативни данни, определящи други важни съображения, визирани в чл.62, ал.1, т.4 от ЗИНЗС по случая, както и възникнала несъвместимост с конкретни лишени от свобода и служители“. Т.е. не се доказва наличие на твърдяната несъвместимост с конкретни лишени от свобода и служители. Касателно твърдението в заповедта за наличие на „оперативни данни, определящи други важни съображения, визирани в чл.62, ал.1, т.4 от ЗИНЗС по случая“, съдът намира за нужно да отбележи, че остава загадка за съда какви са тези важни съображения, което препятства и възможността за съдебен контрол. Освен това законодателят изисква тези „други важни съображения“, да са свързани конкретно с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода, каквито твърдения нито са изложени в заповедта, нито са налични такива обективните находки по делото.

Упражняването на административното правомощие за преместване на лишени от свобода от ЗО в затвор е ограничено до визираните в чл. 63, ал. 1 основания, препращащи към чл.62, ал.1 т.1, 4, и 5 ЗИНЗС, като законодателят не е предвидил възможност с акт на административен орган да се регламентират други основания за това. Предвид горното, обжалваната заповед за преместване на лишения от свобода Д. е издадена и без да са налице изискуемите материално- правни предпоставки.

С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е основателна, а оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. К. Д. Заповед № 4/17.05.2019 г., издадена от Началника на Затвора- [населено място], с която е разпоредено преместването на лишения от свобода Р. К. Д. на територията на корпуса на Затвора- [населено място].

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: